

SVĒTDIENAS VĒSTIS

OGRES TRĪSVIENĪBAS BAPTISTU DRAUDZES LAIKRAKSTS

2018/06 (114)

Cilvēks starp cilvēkiem

Ar Aneti Kundženu-Kundženovu sarunājās Inga Plūmīte | 4. lpp

**Ja vēlies atbalstīt un palīdzēt bērniem,
jauniešiem un ģimenēm Ogrē, tev ir
iespēja iesaistīties jaunā ģimenes centra
«Tabita», Grīvas ielā 4a darbībā!**

**Vairāk informācijas:
Mudīte Mardoka (29330806)**

NE VISI IR DIEVA BĒRNI

Bet, cik Viņu (Jēzu) uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam. (Jāņa evaņģēlijs 1:12)

Arvien biežāk mēs dzirdam frāzi – "mēs jau visi esam Dieva bērni". Tas savā veidā mums liek justies vienotākiem un palīdz ieraudzīt vienam otru kā brāli un māsu. Varētu teikt, ka mēs tad kļūstam cilvēcīgāki un pieņemamāki. Liekas, ka caur šo frāzi cilvēce kļūtu labāka, ja vien mēs spētu viens otru ieraudzīt to, ka arī otrs cilvēks ir Dieva bērns. Tad atkristu reliģiju strīdi, ienaidi un kari. Tad būtu viens Dievs un vienota Dieva bērnu saime.

Jā un nē. Jā, jo Dievs pats ir Svētajos Rakstos atklājis, ka ir tikai viens Dievs, kuru pielūgt un mums nebūs taisīt nekādu elku tēlu jeb pašiem izdomāt sev dievu. Jā, mēs visi esam Dieva radīti un varētu teikt, ka visi esam Viņa radība. Taču tomēr arī nē.

Bībele konkrēti pasaka, ka mēs šo Dieva bērna statusu Ēdenes dārzā esam pazaudējuši un esam kļuvuši par nepaklausības bērniem jeb velna bērniem – "arī jūs bijāt miruši savos pārkāpumos un grēkos, kuros reiz dzīvojāt, pakļauti šīs pasaules varas nesējam, gaisa valsts valdniekam, garam, kas vēl tagad darbojas nepaklausības bērnos" (Efeziešiem 2:1-2). Respektīvi, velns ir gars, kurš caur grēka varu spēj ietekmēt jebkuru cilvēku un rosināt viņā dažādas grēcīgas iekāres – ienaidu, skaudību, mantkāribu, seksuālu izvirtību, melus, lepnību utt. Katrs cilvēks, kuru vada šādas iekāres, pēc Svētajiem Rakstiem tiek saukts par grēcinieku, kurš ir šķirts no Svētā Dieva, tāpēc nevar saukties par Dieva bērnu. Varētu teikt, ka mēs visi esam drīzāk Ādama un levas bērni, taču

garīgi ne visi esam Dieva bērni, jo mūsu daba nav svēta, bet grēcīga un egoistiska. Tāda ir raksturīga Ādamam, nevis Dievam.

Taču, kā kļūt par Dieva bērnu? Ir nepieciešams atbrīvoties no grēka varas un grēcīgās dabas, kas mūs tur gūstā! Ir tikai viens, kurš ir spējīgs mūs atbrīvot no šīs varas! Kāds, kurš ir teicis: "Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes!" Tikai vienīgi Jēzus Kristus spēj atbrīvot mūs no grēka, jo tikai Viņš mūsu grēkus ir uzņēmis savā miesā pie krusta un augšāmceļoties tos uzvarējis. Tāpēc Jāņa evaņģēlijā 1:12 varam lasīt, ka, pieņemot ticībā Jēzus Kristu par savu Glābēju, Dievs mums dod varu kļūt par Viņa bērniem. To apliecina Svētais Gars, kas pēc grēku nožēlas nāk mūsu sirdīs un izmaina mūs no iekšienes. Viņš mudina mūs dzīvot svētu dzīvi un darīt darbus, kas Dievam Tēvam ir tīkami. Tikai tad mēs garā kļūstam vienoti ar Dievu un sākam dzīvot kopā ar Viņu, un varam saukties par Dieva bērniem.

Citādāk mēs tikai varam izpildīt dažādus reliģiskus rituālus, sekot dažādām pasaules mācībām un filosofijām, pasludinot, ka ir tikai "viens dievs", taču savā sirdī Viņu nemaz nepazīt. Jēzus Kristus ir vienīgais ceļš pie Tēva, bet visi pārējie ceļi ir tikai tiekšanās pēc Viņa, kas tomēr beigās noved strupceļā. Novēlu tev caur Jēzu Kristu nonākt tuvās attiecībās ar Dievu Tēvu, kurš vēlas mājot tavā sirdī un dzīvēt ar Svētā Gara klātbūtni.

Ogres Trīsvienības baptistu draudzes mācītājs
Dainis Pandars

CILVĒKS STARP CILVĒKIEM

- Anete, pastāsti mazliet par sevi!

- Šis laikam priekš manis ir viens no sarežģītākajiem jautājumiem, tāpēc ka tad, kad man ir jāpastāsta par sevi, es pat nezinu, ko īsti teikt. Nu tā, mani sauc Anete. Šogad, pavisam drīz (9. jūnijā – aut.piez.), man paliks jau 30 gadi. No tiem pēdējos 7 esmu kristiete. Tas ir gan daudz, gan maz. Šobrīd mēģinu atrast veidu, kā nostiprināt ciešākas attiecības ar Dievu.

- Kāda bija Tava dzīve pirms Kristus?

- Ļoti spilgti atceros 2011. gadu, 2-3 dienas pirms manas pirmās "Wings for Wheels" nometnes "Izaicinājums", kurā tā pa īstam atgriezās. Toreiz biju tuvu izmisumam, jo ļoti ilgojos pēc īstas un patiesas draudzības. Man tuvi cilvēki man kādā strīdā bija teikuši, ka es esot sapņotāja, jo, viņuprāt, tādas patiesas draudzības nemaz neesot. Tomēr es savā izmisumā uzdrošinājos lūgt: "Dievs, vai Tu esi? Un, ja Tu esi, lūdzu, parādi man, ka ir draudzība!" Manī bija arī tādi jautājumi kā "Kāda jēga ir manai dzīvei?" "Kas ar mani notiks pēc tam, kad es nomiršu?" utt.

- Vai Tu tajā nometnē sastāpi draudzību?

- Jau tikko aizbraukusi uz šo nometni, es piedzīvoju patiesi sirsnīgu attieksmi pret sevi un citiem nometnes dalībniekiem. Visas tur pavadītās dienas es jutos atzīta, pieņemta un saprasta. Manī ieklausījās un respektēja gan manis teikto, gan manas vajadzības. Viss, ko es tajā nometnē piedzīvoju, bija Mīlestība, Mīlestība un vēlreiz Mīlestība! Vēl tagad man ir palikuši kontakti ar cilvēkiem no tās nometnes.

- Cik "Wings for Wheels" nometnēs Tu esi bijusi?

- Līdz šim esmu bijusi trijās, tad 4 gadus netiku un šogad būs jau ceturtā.

- Kāda ir Tava ikdiena?

- Pārsvarā pa māju. Bet cenšos arī kaut kur aizbraukt.

- Vai Tev ir sajūta, ka gribētos vairāk būt ārpus mājas?

- Jā, noteikti. Un tā atbildētu jebkurš, kurš ir līdzīgā situācijā. Man patīk būt cilvēkos, tomēr ne vienmēr starp cilvēkiem es jūtos labi. Ir bijušas reizes, kad apkārt ir cilvēku pūļi, bet es jūtos ļoti slikti.

- Ko Tu visspilgtāk atceries no savas bērnības?

- Daudz brīžus, pavadītus kopā ar tēti un ar bērnības draudzeni Signi. Tomēr pārsvarā skolu – mājas un atkal skolu. Esot skolā, ilgojos pēc iespējas atkal būt mājās, lai no skolas atpūstos, jo skola pavisam nebija tā vide, kurā man patika uzturēties. Esot mājās, bieži vien simulēju, ka esmu slima, lai varētu uz skolu nebraukt.

- Kur Tu esi mācījusies?

- No 1.-9. klasei mācījos Raiskuma speciālajā internātskolā (tagad - Raiskuma internātpamatskola - rehabilitācijas centrs – aut. piez.). Vēlāk, no 10.-12. klasei - Carnikavas speciālajā internātskolā, kur apguvu arī mājsaimnieces arodu. Lai gan, manuprāt, tas ir smieklīgi - kas es par mājsaimnieci, ja pat pusdienas sev uztaisīt nevaru. Ņemsim kaut vai to, cik augstas ir gāzes plītis. Kā lai es redzu, kas katlā notiek? Kā lai to apmaisu? Kā lai noņemtu no plīts? Esmu dzirdējusi, ka citās valstīs invalīdiem dzīvesvietas tiek tā pielāgotas, ka viņi praktiski ar visu savu ikdienu var tikt galā paši, bet pie mums Latvijā? Pārsvarā pat tie, kuri ir daudz labākā fiziskā stāvoklī nekā es (Anete nestaigā, bet visu laiku sēž ratiņkrēslā – aut.piez.), ja viņi kaut kādu apstākļu dēļ nevar dzīvot savās ģimenēs, ir spiesti uzturēties pansionātos. Pie mums Latvijā nav alternatīvas. Mans sapnis ir dzīvot tādā kā nelielā

kopmītnītē - kotedžas mājiņā – ar 3-4 atsevišķām istabiņām un kopēju virtuvi, kur man un maniem likteņbiedriem būtu katram sava istabiņa. Mēs varētu pavadīt kādus laika sprīžus kopā, bet mums būtu arī, kur "nolīst", ja gribētu pabūt vieni. Varbūt, ka dienā uz dažām stundām varētu atnākt kāds kopējs, kurš visiem palīdzētu tikt galā ar tām lietām, kuras paši nespējam. Bet izskatās, ka tas ir tikai tāds tāls sapnis.

- Kā Tu sastapies ar Jēzu?

- Īsto atgriešanās brīdi jau zina tikai Dievs. Uz Alsviķu arodskolu, kurā es mācījos pēc Carnikavas speciālās internātskolas, katru pirmdienu brauca kāds mācītājs – Antons Zeļinko, ja es pareizi atceros. Viņš pārstāvēja kādu no jaunajām draudzēm un daudz runāja par Jēzu. Bet tad, kad es sāku šajā skolā mācīties, es nemaz nedomāju apmeklēt kaut kādu tur Kristīgo pulciņu, jo man vienmēr bija licies, ka kristieši ir "uzbāzīga tauta". Pirmdienās pēc stundām es izvēlējos iet uz Teātra pulciņu. Tomēr reiz, kad kādu pirmdienu Teātra pulciņš nenotika, ratiņkrēslā braucot garām telpai, kurā pulcējās tie, kas meklēja Dievu, sajutu nepārvaramu vēlēšanos viņiem pievienoties. Un, paldies Dievam, ka to arī izdarīju. Mācoties

šajā skolā un ejot uz šo Kristīgo pulciņu, kuru vēlāk pārcēla uz svētdienu vakariem, pirmo reizi pieņēmu Jēzu par savu Kungu un Pestītāju. Bet palēnām es no Dieva atkritu līdz 2011. gada vasarai, kad nonācu savā pirmajā "Wings for Wheels" nometnē "Izaicinājums". Domāju, ka tas notika tāpēc, ka manas dzīvesvietas tuvumā man nebija pazīstams neviens pats kristietis. Pa to laiku gan notika kaut kas interesants un ļoti nozīmīgs. Vasarā pēc pirmā mācību gada Alsviķos, man sirdī bija atrast kādu meiteni Elīnu no Raiskuma skolas, kura bija gadus astoņus vecāka par mani. Lai gan tas likās neiespējami, tomēr man izdevās viņu atrast caur Draugiem.lv. Arī viņa bija kļuvusi par kristietī, un liecināja man par Jēzu. Elīna mani pat uzaicināja ciemos pie sevis uz Angliju, kur viņa dzīvoja kopā ar savu vīru un bērniem. Kopā ar viņas draudzeni Baibiņu, kura arī ir kristiete-invalīde, mēs aizlidojām pie Elīnas un pavadījām Anglijā skaistus Ziemassvētkus. Pēc šī ceļojuma izdomāju, ka mēs droši vien nekad vairs netiksimies un tāpēc nav vērts uzturēt kontaktus. Šī iemesla dēļ toreiz pārtraucu kontaktēties gan ar Elīnu, gan ar Baibiņu. Savukārt, Baibiņa bija tā, kura mani pirmo reizi uzaicināja uz "Wings for Wheels" nometni jau 2010. gadā, uz kuru es tā arī neaizbraucu. Tomēr Ailita, "Wings for Wheels"

nometnes koordinatore, kurai bija iedotas manas koordinātes, nākamajā gadā mani atkal uzmeklēja un piedāvāja braukt uz nometni tagad. Lai gan man ļoti gribējās izrauties no mājām, tomēr fakts, ka šajā nometnē atkal būs tie kristieši, mani uztrauca. Tomēr Ailita solīja, ka man neviens ar kristietību un Bībeli virsū nebāzīsies, un tā arī bija.

- Kas Tevi šajos laikos visvairāk uztrauc, sāpina, apbēdina?

- Cilvēku vienaldzība, un šeit es pat nedomāju par sevi. Ka cilvēki ir ļoti vērsti uz sevi. Necenšas iedziļināties otrā. Attiecības bieži vien ir tik ļoti virspusējas, ka cilvēkam pat neatrodas 5 minūtes laika, lai ar otru parunātu. Man, paldies Dievam, Dievs ir devis arī tuvākas attiecības, bet nu

tā - vispārīgi runājot. Kā arī lielais ļaunums un vienaldzība, ko var redzēt visapkārt - ģimenēs, apkārtējos cilvēkos.

- Vai vari padalīties ar saviem sapņiem, ilgām?

- Man reizēm tas šķiet nerasniedzami, bet vēl joprojām tas ir kaut kur sirdī - ilgas pēc savas ģimenes, bērniem.

- Kā cilvēks ar kustību traucējumiem jūtas baznīcās?

- Šis ir labs jautājums, interesants jautājums, jo kaut vai tad, kad mācītājs vai kāds cits priekšā, vienalga kurā vietā vai kādā draudzē tu būtu, pasaka "tagad piecelsimies," tad ir tāds - "O k e y," jo es to nevaru izdarīt. To ir grūti saprast

otram, kam tas tā nav. Bet iedomājies, kā tas ir, ka tevi tagad aicina kaut ko darīt, ko visi var izdarīt, bet tu nevari. Tas reizēm ir kaut kur tā sāpīgi. Bieži, diemžēl arī draudzēs, problēma ir tā, ka cilvēkiem ar kustību traucējumiem - to es zinu ne tikai pēc sevis, bet arī no citiem, kas iet citās draudzēs - ir grūti atrast, kā realizēt sevi. Un tad arī grūti iet, jo tev liekas, ka tu nevari būt noderīgs. Jā, protams, ir lietas, ko parasti atbild, un tas arī tā ir, ka tu vari lūgt, bet mums visiem jau gribas kontaktus, attiecības. Diemžēl es zinu arī cilvēkus ar kustību traucējumiem, kuri ir kristieši un kuriem nav iespēju būt draudzēs. Viņiem nav iespēju regulāri būt starp citiem kristiešiem. Un bieži varbūt tie kristieši, kas to var fiziski, neaizdomājas, kā var būt... un viņi, iespējams, pat zina to cilvēku ratiņkrēslā, bet vienkārši neiedomājas, ka varētu šo cilvēku aizvest uz draudzi. Tā arī ir viena no lietām, ko dara organizācija "Wings for Wheels". Viņi ne tikai rīko nometnes, bet arī braukā pa visu Latviju un stāsta draudzēm, palīdzot paskatīties uz cilvēkiem ar kustību traucējumiem no citas puses. Pateicoties viņu pūlēm, šodien jau daudz vairāk tādu cilvēku kā es var nokļūt uz draudzi vismaz svētdienās. Var redzēt, ka ir lietas, kuras lēnām, bet sāk mainīties. Mūsu pašu (cilvēku ar kustību traucējumiem – aut.piezīme) atbildība ir lauzt tos stereotipus, it kā mēs – invalīdi - nebūtu cilvēki, personības. Jā, varbūt mēs fiziski esam ierobežoti savā miesā, tomēr arī mēs domājam, jūtam un ilgojamies. Arī mums bez miesas ir vēl gars un dvēsele. Piemēram, nevienu reizi vien man ir bijušas situācijas, kad jautā manam pavadonim, nevis man pašai, lai gan abi esam turpat līdzās: "Kā viņai ar to vai to?" It kā es pati nevarētu par sevi atbildēt, vai arī it kā manis tur nemaz nebūtu. Un tad ir tāds: "E u, e s a r ī t e e s m u !"

- Vai cilvēks ar kustību traucējumiem jūtas pieņemts kā kristietis kristiešu sabiedrībā?

- Daļēji jā, bet ne vienmēr. Reizēm draudze plāno kaut kur braukt vai rīkot nometni, bet neaizdomājas, vai arī cilvēks ar kustību

traucējumiem tur varēs ērti justies. Kādās lietās ir vajadzīga arī palīdzība, tīri fiziska. Katram nepieciešamā palīdzība var būt atšķirīga, tomēr rodas jautājums - vai būs, kas palīdz? Es negribu norādīt tikai uz sliktajām pusēm, jo, paskatoties uz savu dzīvi, man tajā pat laikā Dievs ir devis ļoti daudz cilvēkus apkārt, kas palīdz un atsaucas, ja es ko lūdzu. Es reizēm tiešām brīnos, kā kādas lietas sakārtojas. Īpašajās, iepriekš jau minētajās, nometnēs "Wings for Wheels" pieņemšanu no kristiešiem var izjust ļoti stipri. Bet tas laikam tāpēc, ka tur dodas kalpot tie Dieva bērni, kuriem Tas Kungs sirdī ir devis īpašu mīlestību uz cilvēkiem ar dažādiem traucējumiem.

- Kā Tu no savas puses redzi sabiedrības attieksmi pret cilvēkiem ar kustību traucējumiem?

- Tā ir ļoti, ļoti dažāda, individuāla. Piemēram, kad es braucu uz Rīgu vai atpakaļ, ir autobusu šoferi, kas uz mani burkšķ: "Kāpēc tu vispār brauc?" Bet ir arī tādi, kuri ir atsaucīgi un izpalīdzīgi. Citās valstīs tas ir labāk, nekā pie mums, bet nu... pie mums varētu būt labāk, bet nav tā, ka ir ļoti slikti.

- Par ko Tu vari pateikties Dievam? Kā Dievs Tev līdz šim ir palīdzējis?

- Esmu ļoti pateicīga Dievam par to, ka man apkārt ir daudz cilvēku, kuriem es varu palūgt palīdzību, zinot, ka iespēju robežās viņi arī palīdzēs. Par to, ka man ir draugi Ogrē. Iepriekš man šeit nebija neviena. Tas ir ļoti daudz un ne tikai fiziskajā ziņā. Mums visiem gribas ar kādu parunāt.

- Kā Tu jūti, kur Tu varētu kalpot Dievam?

- Tas ir tā interesanti. Pagaidām vēl nav nekas ļoti konkrēts, tomēr man ir vēlme komunicēt ar tādiem bērniem un jauniešiem, kuri jūtas apspiesti vai pamesti un nevienam nevajadzīgi, piemēram bērnu namu bērniem. Dievs mani ir radījis par

cilvēku, kurš ir vērsts uz cilvēkiem, nevis lietām, jo tās man ir mazāk svarīgas.

- Kā draudzes cilvēki var Tev palīdzēt?

- Pagaidām vislielākā palīdzība ir, ja kāds mani var atvest vai aizvest, ja man vajag kaut kur nokļūt, piemēram, pie ārstiem Ogrē vai Rīgā, uz Dievkalpojumiem, veikalu u.c. vietām. Ir vēl citas lietas, kuras laikam gan draudzes kontekstā šobrīd nav atrisināmas. Es visu laiku domāju par to, kā varētu atrast, kur dzīvot, un kā dzīvot? Nauda ir viens, bet tīri fiziski, kā es dzīvotu? Es būtu ļoti priecīga un pateicīga Dievam, ja es būtu spējīga dzīvot patstāvīgi.

- Kas ir Tava lūgšanu vajadzība?

- Mums laikam katram ir daudz lietu, par kurām lūgt. Pa lielam, laikam par manu emocionālo stāvokli vairāk nekā par fizisko. Jo ar visu to, ka tu saproti, ka esi Dieva bērns, reizēm nemaz negribas dzīvot. Var lūgt arī par fizisko veselību.

- Vai Tev ir kāda mīļākā rakstu vieta?

- 1.Kor.13:

"Ja es runātu ar cilvēku un eņģeļu mēlēm un man nebūtu mīlestības, tad es būtu skanošs varš vai šķindošs zvārgulis. Un, ja es pravietotu un ja es zinātu visus noslēpumus un atziņas dziļumus, un ja man būtu pilnīga ticība, ka varētu kalnus pārcelt, bet nebūtu mīlestības, tad es neesmu nekas. Un, ja es visu savu mantu izdalītu nabagiem un nodotu savu miesu, lai mani sadedzina, bet man nebūtu mīlestības, tad tas man nelīdz nenieka.

Mīlestība ir lēnprātīga, mīlestība ir laipna, tā neskauž, mīlestība nelielās, tā nav uzpūtīga. Tā neizturas piedauzīgi, tā nemeklē savu labumu, tā neskaistas, tā nepiemin jaunu. Tā nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību. Tā aplāj visu, tā tic visu, tā cer visu, tā panes visu. Mīlestība nekad nebeidzas, pravietošana beigsies, valodas apklusīs, atziņa izbeigsies. Jo nepilnīga ir mūsu atziņa un nepilnīga mūsu pravietošana. Bet, kad nāks pilnība, tad beigsies, kas bija nepilnīgs.

Kad biju bērns, es runāju kā bērns, man bija bērna tieksmes un bērna prāts, bet, kad kļuva vīrs, tad atmetu bērna dabu. Mēs tagad visu redzam mīklaini, kā spogulī, bet tad vaigu vaigā; tagad es atzīstu tik pa daļai, bet tad atzīšu pilnīgi, kā es pats esmu atzīts. Tā nu paliek ticība, cerība, mīlestība, šās trīs; bet lielākā no tām ir mīlestība."

Un 91. Psalmis:

"Kas dzīvo Visuaugstākā patvērumā un mīt Visuvarenā ēnā, tas saka uz To Kungu: "Mans patvērums un mana pils, mans Dievs, uz ko es paļaujos!" Jo Viņš tevi glābj kā putnu no ķērēja cilpas, pasargā no iznīcinātāja mēra. Viņš tevi sedz ar Saviem spārniem, zem Viņa spārniem tu esi paglābts; Viņa patiesība ir tavs vairogs un bruņas. Tu nebīsties nakts briesmu, nedz arī bultu, kas dienu skraida, nedz mēra, kas tumsā lien, nedz sērgu, kas pusdienā nomaitā. Jebšu tūkstoši krīt tev blakus un desmit tūkstoši tev pa labo roku, taču tevi tas neskars. Tiešām, tu vēl skatīsi ar savām acīm un redzēsi, kā bezdievjiem tiek atmaksāts. Tiešām, Tu, ak, Kungs, esi mans patvērums!

Visuaugstāko tu esi izraudzījis sev par aizsargu. Nekāds ļaunums tev nenotiks, nedz kāda nediena tuvosies tavai teltij, jo Viņš sūtīs tev Savus eņģeļus tevi pasargāt visos tavos ceļos. Viņi tevi uz rokām nesīs, lai tava kāja nepieduras pie akmens. Pār lauvām un odzēm tu varēsi staigāt, tu samīsi jaunos lauvas un čūskas! "Tādēļ, ka viņš Man stipri pieķēries, Es viņu izglābšu; Es viņu paaugstināšu, jo viņš pazīst Manu Vārdu. Kad viņš Mani piesauks, tad Es viņu paklausīšu; Es viņam esmu klāt bēdās, Es viņu izrašu no tām un ceļšu godā. Es viņam došu ilgu mūžu un parādīšu viņam Savu pestīšanu!"

- Ko Tu novēlētu Latvijas tautai Latvijas valsts 100. dzimšanas dienā?

- Būt vairāk vienotai un iepazīt, iemīlēt Dievu!

Ar Aneti Kundženu-Kundženu sarunājās Inga Plūmīte

SELEKTĪVĀ DZIRDE

Bībele ir pirmais, kas vairumam cilvēku nāk prātā, domājot par veidu kā Dievs sazinās ar cilvēci. Bībele tiešām ir tā, kas sniedz mūsu prātam sapratni par Dievu un norāda, kā veidot attiecības ar Viņu. "Visi šie raksti ir Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā, lai Dieva cilvēks būtu pilnīgs, sagatavots katram labam darbam" (2. Tim.3:16-17).

Tomēr šī pati Bībele mūs brīdina, ka Raksti var tikt nepareizi saprasti un izmantoti. "Centies būt krietns darbinieks, kam nav ko kaunēties un kas pareizi māca patiesības vārdu" (2. Tim.2:15).

Par Bībeles pētīšanu ir sarakstīti neskaitāmi sējumi. (..) Vēlos jūs iedrošināt nolikt malā visas citas grāmatas un idejas un vienkārši vērsties pie Dieva Vārda ar sirds ilgām pēc praktiskas Dieva vadības šajā dienā. Vērsieties pie Rakstiem kā grēcinieks, kuram nepieciešama glābšana, un kavējieties Dieva klātbūtnē. Rimstieties un atzīstiet, ka Viņš ir Dievs (Ps.46:11).

Ja jūs tā darīsiet, Bībele kļūs par ko vairāk – tā vairs nebūs tikai svētā vēsture vai norādījumu kopums, kā dzīvot svētu dzīvi. Bieži mēs varam dzirdēt Dieva balsi runājam no Bībeles lappusēm personīgi uz mums.

Patiesa reliģija jeb ticība ir ticība, kas izmaina visu dzīvi. Tā ir eksperimentāla ticība. Tā nav tikai teorija, bet kas tāds, ko mēs izmēģinām praktiskā veidā. Šeit Bībele iemirdzas visā spožumā. Bībele mums nodrošina enkuru un drošu mērauklu, pie kuras varam pārbaudīt visas savas domas un izpratni. Lai arī Bībele nav vienīgais veids kā Dievs runā uz mums, tomēr tas ir standarts, pēc kura tālāk tiek vērtēti visi pārējie.

Arī daba joprojām norāda ceļu pie sava Radītāja. Tieši atrazdamies dabā es mācījos pazīt Dieva balsi. Kad mēs līdz minimumam samazinām "civilizētās" sabiedrības traucēkļus, mūsu cilvēciskais prāts kļūst spējīgāks uztvert

to, ko vēlas sacīt Dievs. Kaut arī daba ir grēka izpostīta un sakropļota, tā joprojām atklāj mūsu Dieva gudrību un kārtību. Baudot radības majestātiskumu un krāšņumu, mēs varam sajūst mūsu Dieva vareno spēku un arī mūsu pašu mazumu.

Dievs mūs uzrunā arī caur savu vadību mūsu dzīvē. Cenšoties iegūt mūsu uzmanību un pieķeršanos, Viņš veido apstākļus mums par labu. Tā no Viņa puses nav patvaļīga rīcība, lai kontrolētu mūs, bet, līdzīgi cilvēciskajiem vecākiem, Viņš darbojas un sagādā vislabākos apstākļus, lai Viņa bērni varētu izdarīt pareizas izvēles.

Šim apstāklim ir arī otra puse, ko saucu par vilnu. Soģu grāmatas 6. un 7. nodaļā varam lasīt stāstu par Gideonu, kuru Dievs aicināja atbrīvot Viņa tautu. Gideons dzirdēja Kunga norādījumus, bet viņš šaubījās par savām spējām un piemērotību, tāpēc lūdza, lai Dievs apstiprina norādījumus, izmantojot vilnu.

"Un Gideons sacīja Dievam: "Ja tu esi nolēmis ar manu roku izglābt Israēlu, kā Tu esi solījis, redzi, es izklāšu aitas vilnas cirpumu uz klona: ja rasa būs vienīgi uz svaigi cirptās vilnas, bet visa pārējā zeme būs sausa, tad es zināšu, ka Tu atpestīsi Israēlu ar manu roku, kā Tu to esi solījis." Un viņš tā arī izdarīja. Kad nākamās dienas rītā viņš agri piecēlās, viņš izspieda cirpumu un izgriezta rasu no tā, veselu kausu pilnu ūdens." Arī es esmu izmantojis šo vilnu, ne burtiskā nozīmē, bet lai pārbaudītu, vai Dievs to licis man darīt.

Iespējams, vispārprastākais no veidiem, kā Dievs runā uz mums, ir ietekmējot mūsu prātu. Daudzi saka: "Es nekad nedzirdu Dievu uz mani runājam tā, kā tu saki, Viņš runā uz tevi." Es parasti atbildu: "Tu dzirdi gan, tikai tu neapzinies, ka tā ir rāmā un klusā Dieva balss, vai arī tu esi tā iemācījies ignorēt Dieva mudinājumus, ka tos vairs nesaklausī."

Vai esat ievērojuši, ka cilvēki, kas dzīvo blakus dzelzceļam, šķiet, vispār vairs nemana garāmbraucošos vilcienus, kamēr viesiem šīs troksnis šķiet apdullinošs? Mēs varam izdarīt to pašu ar Dievu. Kad mēs neatlaidīgi ignorējam Viņa mudinājumus, tie vienkārši sajaucas ar fona troksni, līdz kļūst gandrīz neuztverami.

Man ir kāds draugs; lai aizsargātu viņa privātumu, saukšu viņu par Arnoldu. Viņš pienāca pie manis pēc svētrunas un sacīja: "Džim, tu sacīji, ka Dievs uz tevi runā, bet es nekad neesmu dzirdējis, ka Viņš tā runātu uz mani."

Viņš runā uz tevi, un tu esi Viņa balsi dzirdējis," es teicu.

"Tu domā?" Arnolds skeptiski pārjautāja. "Protams," es apstiprināju. "Atceries, kad pēdējo reizi lielveikalā pie kases tavas acis pievērsās tenku žurnāliem vai tiem ar trūcīgi ģērbtām sievietēm uz vāka, ko Kungs tobrīd sacīja tavā prātā?"

Biju gandrīz pārliecināts, ka zinu pareizo atbildi. Iespējams, Arnolds nebija izveidojis tādas attiecības ar Dievu, kas ietvertu reālu komunikāciju, bet es zināju, ka viņš sevi uzskata par kristieti. Neviens, kurš pret kristietību attiecas nopietni, nevar raudzīties uz šīm bagāto un slavenu blēņām un sēnalām vai uz pēdējās modes jutekliskajiem attēliem bez Dieva pamudinājuma pasargāt viņa prātu no visiem šiem sārņiem. "Viņš sacīja: "Neskaties!" Arnolds atbildēja. "Un ko tu darīji?" Klusums. "Ko tu darīji?" jautāju vēlreiz, bet viņš man neatbildēja.

Ak, mani draugi, nav tā, ka mēs nedzirdētu Dieva balsi, bet mēs esam iemācījušies neatsaukties Viņam. Es to saucu par selektīvu dzirdi jeb selektīvu klausīšanos. Tas ir tas, kas liek mums domāt, ka mēs dzīvojam bez Viņa vadības. Protams, ne viss, kas ienāk mūsu galvā ir Dieva mudinājums. Dažādas idejas mūsu galvā var ienākt no trim avotiem. Pirmkārt, domas var

ierosināt Kunga Gars. Otrkārt, avots var būt mūsu pašu miesa, kas ietver mūsu kaislības, tieksmes un vēlmes. Visbeidzot, mēs dzīvojam pasaulē, kuru velns ir ievilinājis dumpī pret Dievu, un mūs viņš vilina uz grēku ne mazāk, kā to darīja ar iepriekšējo paaudžu cilvēkiem.

Mēs varam un mums vajadzētu visus mudinājumus pakļaut Dieva Vārda pārbaudei. Taču ir reizes, kad viena vai otra doma pati par sevi nav ne pareiza, ne nepareiza. Kā piemēru atceros gadījumu, kad Kungs, lai glābtu no traumas vai pat nāves, mudināja mani nostāties zāgējamā stumbra otrā pusē. Raugoties no morāles viedokļa, tur nebija nekā nepareiza, lai kurā pusē es stāvētu. Tas nebija saistīts ne ar vienu Bībeles principu, pēc kura būtu varējis šo mudinājumu pārbaudīt. Taču toreiz es jau biju sācis apgūt Dieva balss klausīšanos.

Jo vairāk mēs klausīsimies Viņa balsi, jo pazīstamāka tā kļūs – tas ir gluži tāpat kā ar jebkuru draugu. Viens no kritērijiem, pēc kura es vērtēju prāta pamudinājumus, ir šis: ja es tieku mudināts uz pašreizējā – citu vajadzības un jūtas vērtēt augstāk par savējām – tad šādam mudinājumam varu droši sekot. Šādas tieksmes ir svešas manai iedzimtajai grēcīgajai dabai, sātanam šādas īpašības nepiemīt.

Mums jāsaprot, ka cilvēka prāts, kaut arī vājš un kļūdains, ir un paliek vienīgais kanāls, pa kuru Dievs var ar mums sazināties. Tiem, kuri meklē iespēju sazināties ar Visuma Valdnieku, vajadzētu izvairīties no visa, kas vājina prāta darbību. Prātu un uztveri ietekmējošu ķīmisku vielu lietošana, lai sasniegtu tā saukto augstāko esības stāvokli, ir pietiekams iemesls ļoti skeptiski vērtēt šķietamās vēstis, ko cilvēks saņem, atrodoties šādā stāvoklī. Dievs mūs aicina izmantot spriešanas spējas, ar kurām Viņš pats mūs ir apveltījis: "Nāciet tagad un spriedīsim kopā," saka Kungs" (Jes.1:18).

Daudzi, daudzi cilvēki apzinās, ka savās domās saņem vēstis, kuru izcelsme ir ārpus

viņiem pašiem. Nelaikis dziedātājs, komponists un dziesmu tekstu autors Džons Denvers savā dziesmā "Uz sapņa spārniem" to ir izteicis šādi: "Es ieklausos balsīs, kas ir manī, jo zinu, ka tās mani vadīs."

Dažus kristiešus, ar kuriem esmu par šo jautājumu runājis, šie iekšējie mudinājumi ļoti mulsina, jo tie līdzinās vēstīm, ko saņem Jaunā Laikmeta "New Age" kustībā iesaistītie. Es pazīstu cilvēkus, kuri pieder pie Jaunā Laikmeta kustības. Viņu dzīvesveids ir ļoti līdzīgs manējam. Viņi ir brīvi no kredītiem, dzīvo skaistās meža mājās, ēd veselīgu pārtiku un ieklausās mudinājumos, kā arī izvēlas tiem paklausīt.

Tomēr viņi atsakās saskaņot savu dzīvi ar Dieva Vārdu, viņi nešķiro šīs balsis un neatzīst, ka tās

varētu būt arī no velna. Gari, kas uz viņiem runā, ir tik prasīgi, ka nosaka pat to, kādi krekli šiem cilvēkiem jāvalkā. Ja mēs negribēsim neitralizēt savas vēlmes, mēs būsime tendēti izmantot savus lolotos mērķus un idejas kā standartu, pēc kura vērtēt domas un pamudinājumus. Iespējams, lielākais šķērslis brīvai un atvērtai saziņai ar Dievu ir tas, ka mēs nepiešķiram Viņam ekskluzīvas tiesības savā dzīvē. Dievs vēlas būt kopā ar mums katru dienu kā mūsu pastāvīgais pavadoņš un sabiedrotais. Kungs vēlas, lai mēs dienas gaitā sarunātos ar Viņu un paļautos uz Viņa gudrības vadību, vienalga vai strādājam, atpūšamies vai tiekamies ar draugiem.

Pēc Dž. Honbergera grāmatas "Izlaušanās pie Dieva", sagatavojusi Liene Pandare

MISIJA MŪŽA MEŽOS

Atzīmējot Latvijas simtgadi, turpinām apskatīt arī latviešu baptistu kustības vēsturi. Šoreiz par misiju, ko Brazīlijā un Bolīvijā ir veikuši izceļojošie Latvijas baptisti. Lai arī šo misiju Latīņamerikā ir centušies "apmelnot" gan garīgās atmodas kustības (1918.-1922.) kritiķi, gan Viļa Lāča romāna "Mūža meža maldi" piekritēji, baptistu ietekme uz Brazīlijas misioni ir ievērojama un unikāla.

Iespējams, lai tiktu apmierināts latviešu sapnis pēc brīvības un zemes, pirmās baptistu emigrācijas grupas no Rīgas uz Brazīliju devās jau 1890.-1892. gadā. Latviešu baptisti drīz vien veidoja savas kolonijas visā Brazīlijas dienvidu teritorijā. Ieceļotāji savā jaunajā zemē turpināja turēties kopā – jau pašā sākumā viņi izveidoja koloniju tipa apmetnes, kuru centrā pacēlās draudzes dievnams un skola.

No 1897.-1899. gadam Evaņģēliskā misione sūtīja mācītāju Jāni Inķi strādāt starp latviešu baptistiem. Viņa kalpošana atstāja spēcīgu iespaidu, daudzi latvieši tām pievienojās, piedzīvodami pestīšanu, iedami bībelīgās pagremdes ceļu. Līdz Pirmā pasaules kara sākumam Brazīlijā latviešu baptistu draudzes bija Areijā, Gvaranijā, Ižuījā, Mailuzijā, Novaodesā, Riobrankā, Rionovā, Sanpaulā, Žakvasē.

Latviešu baptistu otrais izceļošanas vilnis bija 1921.-1923. gados, kuras motīvs bija reliģisku motīvu dēļ, jo bija bija dažādi pravietojumi par "bēgšanu no sarkanā pūķa", kā arī par Brazīliju kā "apsolīto zemi". Pirmais solis šajā emigrācijā bija atstāt Latviju, bet otrs solis – iesākt dzīvot Brazīlijā. Par latviešu baptistu Vārpas kolonijas dibināšanas dienu uzskata 1922. gada 1. novembri. Kolonijas izveidošanas vieta bija izvēlēta tālu no civilizētās pasaules. Reizē ar kolonijas dibināšanu darbu iesāka Vārpas Centra draudze, tās dievnams tika uzbūvēts 1931.gadā.

Priekš daudziem jo daudziem ieceļotājiem apmešanās Vārpā, kas daudz maz ciešami tika izveidota tikai pēc dažiem gadiem, vai dzīvošanas

piedāvājums kopsaimniecībā Palma bija garīgo un laicīgo cerību krahs. Pievilšanās rūgtumu vairoja apstākļu aicinātās nāves klātbūtne.

Māc. I. Janaitis savā referātā par otro ieceļotāju sākuma situāciju sacīja: "Nāca pārbaudījumi un grūtības: neparastais ēdiens un piena trūkums bērniem, kā arī nepietiekoša higiēna, radīja epidēmisku caureju. Mirstība notika lielā apmērā, īpaši starp bērniem. Bēres vai katru dienu, un, ja kādu reiz iztrūka, tad nākošā dienā varēja notikt vairākas." Laikā no 1922.-1924. gadam kopā mira 166 cilvēki – 95 bērni līdz 5 gadu vecumam, 30 lielāki un pieaugušie līdz 60 gadiem, 41 vecāki par 60 gadiem.

Lai meklētu risinājumu savām fizioloģiskajām, ekonomiskajām un garīgajām problēmām, daudzi atrada iespēju strādāt brazīliešu fermeru kafijas plantācijās. Bija darbs, darbā nopelnītais nogurums un līdzekļi. Nodarbinātība palīdzēja ne vien saglabāt, bet arī vairot kristīgā iespaيدا vērtības atziņā, raksturā un liecībā. Par to savā grāmatā "Latvieši palmu zemē" (1970.) raksta Dr. A. Brūvers: "Kafijas plantācijās, kur tie bija lielos skaitļos, atstāja paliekamu iespaidu ne tikai uz plantācijas īpašniekiem un viņu ģimenēm, bet arī uz visiem tiem, kam bija lemts nodibināt ar viņiem tiešus kontaktus. Tādus apzinīgus strādniekus viņi nekad nebija redzējuši, nedz par tādiem dzirdējuši. Starp šiem strādniekiem tie nekad nenovēroja ļaunprātību vai strīdus. Tie nekad nedzirdēja asus vārdus vai skarbus kļedzījumus, kas izteiktu nesaskaņas savā starpā. Viņu sejas nekad nebija drūmas vai neapmierinātas, bet taisni otrādi, tās bija apgaismotas ar neizdzēšamu laipnības un pacietības smaidu. Viņu acis izstaroja drošsirdību, cerību un dziļu mieru, kas viņu novērotājiem bija pilnīgi neparasts un nesaprotams. Ja tiem bija kāds atpūtas brīdis, tad tas tika pildīts ar savstarpēji stiprinošiem vārdiem un dziesmām".

Ar 1925.gadu iesākās latviešu baptistu darbs sertona misijā jeb brazīliešu misione (sertona

- vientuļas, no pilsētām attālākas vietas). Tā darbojās Vārpas tuvākā un tālākā apkārtnē. No tās radās brazīliešu baptistu draudzes jaunās, vēl nelielās pilsētās. Kā raksta māc. J. Lukašs, tad "Sertona misione kā organizēts darba centrs sevi iekļāva nevien misionē darbu pie brazīliešiem, bet arī krievu, bulgāru, ukraiņu, gagauzu un arī vēl citu tautību (vācieši, lietuvieši) ļaudis. Misionē vadības locekļi savās sanāksmēs vairāk laika pavadīja Dievu lūdzot par darba problēmām, nekā par tām diskutējot."

Šai laikā - 1926. gadā latviešu baptisti aktīvi iesāka arī slāvu misijas darbu. Savā grāmatā O. Ronis "Kāda ticības epopeja" (1974.) dod sarakstu, kurā atzīmētas 75 draudzes, kas ir latviešu baptistu draudzes un šo draudžu darbības tiešs rezultāts sertona un slāvu misijas darbā Brazīlijā, kas padara tos par Brazīlijas baptistu iekšējās misionē darba celmlaužiem. Māc. Kārlis Grūbers: "Latviešu baptistu darba nozīmi Brazīlijā varēs novērtēt tikai mūžībā. Latvijas atmodas siltums un dedzība atrada izteiksmi šīs plašās zemes evaņģelizācijas druvā. Burtiski tūkstošiem atpestīto vārdu ir ierakstīti Jēra Dzīvības grāmatā kā tiešs iznākums latviešu baptistu darbam."

Bez tam Dieva roka atklāja Brazīlijas latviešu baptistiem ceļu pāri Gaibas ezeram uz Bolīviju - uz Rinkonas misiju, kas bija jauns Dieva aicinājums un Viņa dotā spēka izlietojums. 1946.

gadā E. Dundurs un J. Malvess jāšus devās pirmajā misijas vietas izlūkošanas braucienā un, Dieva rokas vadīti, apstājoties pirmajās naktsmājās, bija arī atraduši savas misijas vietu - Rinkon del Tigre jeb Tīģeru kaktu. Misijas saprastais uzdevums bija evaņģēlija pasludināšanas darbs pie bolīviešiem, šajā apvidū saukti čikitāņi. Darbs sekmējās, un bībelīgi tika pagremdēti pirmie bolīvieši.

Nelaimīga nejaušība paplašināja piepildāmā uzdevuma robežas. 1951. gadā mūžamežā dzīvojošie ajorieši uzbruka kādai Rinkonas bolīviešu būdai un nogalināja divus cilvēkus. "Dzimst doma: uzņemt sakarus ar šiem briesmīgajiem meža cilvēkiem, kas tik skarbā veidā mums pieteicas." (A. Eihmane).

Pirmā saskare ar ajoriešiem notika 1953. gadā. Pamazām ajorieši nāca ārā no meža, cēla savas būdas Rinkonas tuvumā, sāka sūtīt savus bērnus uz Rinkonas skolu, gaidīja misijas darbinieku palīdzību slimību gadījumos. Ajoriešu skaits pieauga līdz vairākiem simtiem. Tas prasīja milzu darbu, ko veicis skaitliski neliels misijas darbinieku kolektīvs. Bet šajos darbiniekos ir tāda atdeve, ko radīt var vienīgi Svētā Gara dāvināta ticības dāvana, kas kalnus pārceļ. Līdz 1980. gadam latvieši Tīģeru kaktu jau bija izveidojuši par ievērojamu ajoriešu saimniecības un kultūras centru ar 500 iedzīvotājiem.

AUGŠĀMCĒLUŠIES AR KRISTU

Saulaina maija svētdiena. Pie Ogres upes baltos tērpos tērpti stāv pieci Dieva bērni, kuri, spožās dienas gaismas apmirdzēti, līdzinās eņģeļiem. Viņi ar sajūsmu gaida, kad pēc brīža kristību ūdeņos varēs nomazgāt savus grēkus un celties augšā jaunai dzīvei kopā ar Kristu. 27. maijs kļūst par līksmu dienu Ogres Trīsvienības baptistu draudzei, jo piecas dvēseles izvēlējušās slēgt derību ar To Kungu ūdens kristībā! Draudzei pievienojas Māris, Eriks, Sandra un Ligita, bet Toms piedrojas ogrēniešiem no Golgātas baptistu draudzes. Ieklausīsimies Ogres jauno draudzes locekļu liecībās saistībā ar kristībām.

Dzīve sastāv no dažādiem posmiem, kuru robežu iezīmē kāds notikums. Mēs iedalām laiku - pirms šī notikuma un pēc. Arī manā dzīvē ir bijuši notikumi, pēc kuriem tā mainījusies, piemēram, dienests armijā lika pārvērtēt dzīves prioritātes - to var salīdzināt ar iniciācijas procesu divu gadu garumā, kurā zēns top par jaunu vīrieti. Laulība, kur tev jāmacās saprast otru cilvēku, jāmacās plānot dzīvi pavisam savādāk, nekā līdz tam. Pats svarīgākais notikums dzīvē, pēc kura noteikti nekas nav tā, kā bija pirms tam, ir Jēzus atzišana

par savu personīgo Glābēju.

Un tagad ir vēl viens svarīgs datums manā dzīvē, 27. maijs, kad es apzināti esmu pagremdēts un atjaunots jaunai dzīvei ar Kristu.

Kāpēc es izvēlējos sekot Jēzum?

Es domāju, ka šo vēlmi - meklēt kaut ko vairāk, kaut ko īstu - deva Dievs. Līdzīgi, kā rakstīts Filipiešiem 2:13 - "jo Dievs ir tas, kas dod jums gribu un veiksmi pēc sava labā prāta". Viņš ir tas, kurš dēstīja manī savu GARU, kurš radīja manī vēlmi meklēt Viņu, sākt lasīt rakstus.

Sākot lasīt Bībeli, es biju pārsteigts, cik daudz apsolījumus Viņš mums ir devis. Pirms tam man bija ļoti nepareizs priekšstats par Dievu, es domāju līdzīgi kā tas kalps no līdzības, kuram iedeva vienu talantu un kurš domāja, ka kungs ir bargs un labāk tā, pa gabalu no viņa. Bet Bībelē atklājās pavisam cits Dievs. Mīlošs Tēvs, kurš atbild uz lūgšanām, ir kopā ikdienas darbos.

Jā, ar tādu Dievu es vēlos būt kopā!

Māris Puzurs

TICĪBAS SĒKLIŅA

Gadiem ejot, šī mazā ticības sēkliņa, lai gan neaplieta un neapbrūpēta, tomēr izdzīvoja. Apprecējos ar savu vīru Māri, ar kuru nesatikāmies baznīcā, bet gan kārtējā jauniešu ballītē. Pēc meitiņas dzimšanas pārcēlāmies uz dzīvi Rīgā un nonācām kristiešu draudzē "Prieka vēsts", kur pirmo reizi dzirdēju dzīvu Dieva vārdu. Tur arī iepazinu Jēzu personīgi un pieņēmu Viņu par savu Kungu. Atjaunošanās ticībā nenotika pēkšņi - ar katru reizi sapratu vairāk un vairāk. Šis process turpinās vēl arvien - jo vairāk mācies, jo vairāk saproti, cik daudz vēl ir jāmacās.

Pēc otrā bērna piedzimšanas pārcēlāmies uz Ogrī un sākām apmeklēt dievkalpojumus Ogres Trīsvienības baptistu draudzē. 27. maijā kopā ar vīru savu ticību apliecinājām ar ūdens kristību. Tagad mums ir vēl viena (nu jau kopīga) dzimšanas diena!

Jautājumam "kādēļ izvēlējos sekot Jēzum?" man ir ļoti grūti noformulēt atbildi, jo, manuprāt, tas ir visloģiskākais un pareizākais ceļš. Kam tad vēl, ja ne Jēzum? Naudai, karjerai, cilvēkiem? Savā dzīvē neskaitāmas reizes esmu pārliecinājusies par milzīgo Dieva žēlastību, saņēmusi daudzas atbildes uz lūgšanām, piedzīvojusi to brīnišķīgo sajūtu, kad saproti, ka Tev ir piedots - pavisam un uz visiem laikiem. Esmu tikusi pie "jauna" vīra:) - tajā pašā izskatā, bet ar citu sirdi. Kopā esam pārcietuši gan dažādas finansiālās grūtības, gan krīzes audzinot bērnus. Tas nekad nebūtu bijis iespējams savā spēkā. Jēzus ir brīnišķīgs!

Sandra Ozola

Jau agrā bērnībā, dzīvojot pie vecvecākiem laukos Latgalē, manī tika iesēta pirmā ticības sēkliņa. Vecmāmiņa regulāri apmeklēja baznīcu, ņēma mani līdzī uz dievkalpojumiem, un es kā bērns "uzsūcu" to, ko savā toreizējā prātā sapratu. Atbraucot mājās pie vecākiem, tas viss kaut kur pagaisa, jo, dzīvojot padomju laikos, baznīca nebija populāra, tā bija pat aizliegta.

Noteikti nevaru teikt, ka dzīvoju kristīgā ģimenē, kurā tiktu ievērotas kristīgās tradīcijas. Kā jau visi tajā laikā, svinējām Jauno gadu ar bagātīgi klātu galdu un TV, nevis Kristus dzimšanas svētkus. Lieldienās viss akcents tika vērsts uz raibajām olām. Jā, es zināju, ka Jēzus tika sist krustā un augšāmcēlies, bet tie bija tikai fakti, jo Kristu nepazinu personīgi.

IZVĒLE STARP LABO UN ĻAUNO

Mūsu dzīve ir ļoti interesants process, jo katru dienu ik uz soļa nonākam dažādu situāciju priekšā, kad mums ir jāpieņem viens vai otrs lēmums. Tie ir dažādi un gala rezultāti arī, tāpēc katrs esam tik atšķirīgi. Dators ir ieprogrammēts tā, ka katrā situācijā ar "IF" ("ja" – tulk.latv. val.) un "THEN" ("tad" – tulk.latv.val.) tam jau iepriekš ir zināms, kādu lēmumu pieņemt. Ja tas nonāk programmā neparedzētā situācijā, tas "uzkarās". Man šķiet, ka arī mūsu Radītājs mūs ir ieprogrammējis, bet ar daudz sarežģītāku programmu. Pamatprogramma ir tā sūtība, kuras dēļ katrs esam radīts, taču liela daļa programmas ir improvizācija, kura ir atstāta mūsu ziņā. Dievs grib redzēt, kurā pusē mēs nostāsimies – labā vai ļaunā pusē. Vai mēs vairosim labo, vai arī iesim vieglāko ceļu, vairodami ļauno. Tu brauc uz darbu un redzi, ka tūlumā viena no 2 joslām ir slēgta. Ko tu darīsi? Ziedosi savu laiku un jau

laicīgi iestāsies garākās automašīnu rindas galā, vai tomēr mēģināsi visu kolonnu apbraukt un tad iespraukties starp citām automašīnām tajā vietā, kur tava josla ir slēgta, izraisot nevajadzīgu agresiju citiem autovadītājiem? Kā tu atbildēsi uz provokāciju, kad kāds tev nodarījis ļaunu – apstādināsi ļaunumu pie sevis vai tomēr atbildēsi ar ļaunumu pāri darītājam, tādējādi ļaujot ļaunumam izplatīties tālāk? Izvēle starp labo un ļauno ir pat tik parastās lietās. Mans ceļš uz baznīcu sākās tajā brīdī, kad es sapratu, ka vēlos nostāties labā pusē un kļūt par kareivi cīņā pret ļauno. Nevar izmainīt valsti un sabiedrību, ja pats neveic darbu ar sevi.

Esmu nodzīvojis pietiekami ilgu mūžu, lai varētu secināt, ka ļaunums nes visas tās lietas, kuras es savā dzīvē nevēlos. Tīri intuitīvi centos noturēties uz labā takas un, iespējams, ka tieši tāpēc Dievs ir bijis man tik žēlīgs. Otrs iemesls nonākšanai baznīcā bija milzīga pateicības sajūta, kuru nevarēju sevī noturēt. Nonācis baznīcā, es saņēmu vērtīgas dzīves atziņas un gabalu pa gabaliņam divu gadu laikā mācītājs Dainis Pandars salika man sarežģītu puzzles bildi, kurā es ieraudzīju, cik liela loma ceļā pie mana mērķa ir Jēzum. Man bija licies, ka es esmu nodzīvojis godīgu dzīvi, taču tad, kad puzzle bija salikta līdz pusei, es vienu brīdi sajutos tik grēcīgs, ka man pat bija neērti ieiet Dieva namā. Jutos nomākts un apjucis, bet tad diezgan brīnumainā veidā pār mani nāca apskaidrība, ka kāds caur milzīgām ciešanām visu to smagumu no maniem pleciem ir paņēmis uz saviem. Arī nākotnes grēku slogs ir paņemts, un katru dienu es varu sākt no tīras lapas bez neviena melnuma. Kad nāk šī apziņa, tad arī parādās spēks pretoties grēkam, jo tev uzdāvināto balto, tīro istabu tu taču negribi piesārņot ar nevajadzīgām lietām. Par nesto upuri Jēzu nevar nemīlēt, un es izvēlos būt sadraudzībā ar Viņu. Vēlos, lai viņš ir mans padomdevējs, kad nonāku jebkuras izvēles "IF" priekšā, lai zinu, kam jāseko pēc "THEN".

Eriks Eisaks

Es piedzimu nekristīgā ģimenē, kur Dieva Vārds bija svešs. Mūsu ģimenē vispār Dieva Vārdu neizrunāja. Tēvreizi skaitīt man iemācīja klasesbiedrene, kura nāca no ticīgas ģimenes. Tā es dzīvoju neziņā par Dieva esamību, līdz manos 16 gados nomira mans tēvs. Vēlāk aizgāju no mājām, lai meklētu dzīves jēgu un piepildījumu, jo ar māti man nebija draudzīgas attiecības. Šo jēgu un piepildījumu es sāku meklēt izklaidēs, ballītēs, alkoholā un vēlāk arī attiecībās. Doma par attiecību veidošanu man radās tāpēc, ka vēlējos kādam būt nozīmīga, vēlējos būt mīlēta un pieņemta. Un tā arī notika, sākās attiecības ar vienu vīrieti, kuras ilga 8 gadus, kurās piedzima plānots bērns. Taču vēlāk sapratu, ka nesaņemu meklēto piepildījumu... Ir jāmeklē kas cits. Sāku meklēt citas attiecības, kuras ilga 3 gadus. Arī šajās attiecībās es laimi un piepildījumu neieguvu, un tās pārtraucu. Pēc neilga laika iegāju atkal citās attiecībās, meklējot dzīves jēgu. Šīs attiecības, kuras ilga tikai vienu gadu, pielika punktu visai manai piepildījuma meklēšanai. Dievs kādā naktī mani brīdināja caur meitu, izraisot viņai smagu krampju lēkmi. Meita ļoti pārdzīvoja, ka nepievēršu viņai gana uzmanības, bet gan vīriešiem. Viņa arī sajuta atstumtību un nepieņemšanu no pēdējā vīrieša. Man vienmēr bija bijis svarīgāk, lai tikai mūsu attiecības izdodas, un par meitas pārdzīvojumiem neko

SAUCIENS PĒC DIEVA

nenojautu līdz brīdim, kad viņu kādā rudens naktī piemeklēja smaga krampju lēkme. Meita vienmēr ir bijusi vesels un žirgts bērns, nekad nav bijušas problēmas ar veselību. Caur to visu es sapratu, ka Dievs tomēr ir un Viņš mani brīdina. Tajā naktī, kad notika šī lēkme, es meitu ieraudzīju zilganā nokrāsā, aukstu un nekustīgu guļot man rokās. Es izmisumā kritu ceļos un lūdzu Dievam: "Dievs, atgriez manu meitu! Es visu darīšu, tikai atgriez man viņu..." Pēc ļoti neilga brīža es pamanīju, kā meitas ķermenis atgūst dabīgo nokrāsu un atsāk elpot. Šis notikums man lika pārvērtēt savu dzīvi un to, kā esmu dzīvojusi līdz šim. Es sapratu, ko Dievs man vēlējās pateikt. Viņš man skaidri norādīja, ka man jāizbeidz šīs attiecības un jādodas prom uz savu dzimto pusi. Tā arī notika. Es pametu to vīrieti un aizbraucu prom, uzsākot dzīvi viena ar meitu. Sāku, cik vien bieži var, iet uz luterāņu draudzi, rakstījām aizlūgšanas par manas meitas veselību, jo viņai šīs lēkmes rezultātā sāka paralizēties viena roka. Mēs stipri lūdzām. Arvien vairāk meklēju Dievu un pievērsos Viņam ar lielu degsmi, jo sirdī ticēju, ka Dievs dziedinās meitu. Un tā arī notika. Pēc kāda laika meitai vairs nebija nekādi kustību traucējumi. Redzēju meitu laimīgu! Dievs deva man iespēju baudīt ar meitu tālāko dzīvi pateībā Viņam. No tās traģiskās briesmu nakts ir apritējuši nepilni 3 gadi. Veicam meitai ik gadu galvas pārbaudes, lai izslēgtu, ka tā lēkme toreiz varēja būt kaut kā saistīta ar epilepsiju, un izslēgtu tādu diagnozi. Un pārbaudēs nekas neliecina par to. Galvas smadzeņu darbība esot normas robežās. Pati esmu šobrīd stipri mainījusies. No agrākās lepnās, augstprātīgās, atriebīgās Ligitas Dievs mani pārveido par pazemīgu, līdzjūtīgu un atvērtu cilvēku. Daudzi cilvēki mani vairs nespēj atpazīt, jautājot, kas ar mani noticis? Es viņiem atbildu: "Dievs mani un manu dzīvi izmainīja! Es visu savu dzīvi atdevu Jēzum!" Jēzu savā sirdī ieaicināju 2016. gada maijā. Ūdenskristības pieņēmu tāpēc, lai kalpotu ar visu sirdi Dievam un sekotu Jēzum Kristum.

Ligita Olava

DIEVA BĒRNIEM

Pārbaudi savas zināšanas!

① Ieraksti trūkstošos teikumus:

Mūsu Tēvs debesīs! _____

Lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek _____, _____.

Mūsu _____ šodien.

Un _____ parādus, kā arī mēs _____.

Un _____ kārdināšanā, bet _____ ļauna.

Jo Tev pieder _____ mūžīgi. Āmen.

② Papildini baušļus:

1. Es esmu _____ Tev nebūs citus dievus _____ (2.Mozus 20:2,3)

2. Netaisi sev elku tēlu vai _____ (2.Mozus 20:4)

3. Tev nebūs Tā Kunga, _____, Vārdu _____ (2.Mozus 20:7)

4. Piemini sabata dienu, _____ (2.Mozus 20:8)

5. Godini savu tēvu un _____ 2.Mozus 20:12)

6. Tev nebūs _____ (2.Mozus 20:13)

7. Tev _____ pārkāpt. (2.Mozus 20:14)

8. Tev _____ zagst. (2.Mozus 20:15)

9. Tev _____ pret savu tuvāku. (2.Mozus 20:16)

10. Tev nebūs _____ (2.Mozus 20:17)

③ Papildini galveno pantu par Dieva mīlestību:

Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka _____,

lai neviens, kas Viņam tic, _____ (Jāņa 3:_____)

NOTIKUMI JŪNIJĀ

PIRMDIENA	OTRDIENA	TREŠDIENA	CETURTDIENA	PIEKTDIENA	SESTDIENA	SVĒTDIENA
28.	29, 19:00 Mājas grupas	30, 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	31, 19:00 Nedēļas dievkalpojums	1, 19:00 Jauniešu vakars	2,	3, 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums ar Vakarēdienu
4, 19:00 Kalpotāju lūgšanas	5, 19:00 Mājas grupas	6, 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	7, 19:00 Nedēļas dievkalpojums	8, 19:00 Jauniešu vakars	9,	10, 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums
11,	12, 19:00 Mājas grupas	13, 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	14, 19:00 Nedēļas dievkalpojums	15, 12:00 Senioru tikšanās 19:00 Jauniešu vakars 21:00 Lūgšanu vakars	16,	17, 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums 13:00 Svētdienas skolas gada noslēguma pasākums
18,	19, 19:00 Mājas grupas	20, 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	21, 19:00 Nedēļas dievkalpojums	22, 19:00 Jauniešu vakars	23,	24, 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums
25,	26, 19:00 Mājas grupas	27, 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	28, 19:00 Nedēļas dievkalpojums, sludina D Līfs	29, 19:00 Bībeles studijas ar Dereku Līfu 19:00 Jauniešu vakars	30,	1, 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums ar Vakarēdienu

* Ir iespējamas izmaiņas

Ogres Trīsvienības baptistu draudzes avīze "Svētdienas Vēstis" 2018/06 (114), 2018. g. 3. jūnijs.
Avīzi veido: Dainis Pandars, korektore – Annija Lagzdiņa, salikums – Ansis Imaks.

Vidus pr. 15, Ogre, LV-5001, tālr. (+371) 2 88 99 025, otbdraudze@gmail.com, <http://otbd.lv>

Laikrakstu "Svētdienas vēstis" elektroniskā formātā var lasīt otbd.lv mājas lapas sadaļā "Materiāli/Raksti"

ENGLISH SUMMER CAMP

SPĒLES
SPORTS
MŪZIKA
DRAUGI
KOMANDA
NO ĀRZEMĒM
ANĢĻU VALODA

08/07 - 14/07
"Mežezera stāsts"
99 EUR

Vecuma grupa 14- 20 gadi
Pieteikšanās līdz 01/07
ogresnometne@gmail.com
Laura 23071134

OGRES TRĪSVIENĪBAS BAPTISTU DRAUDZE
BIEDRĪBA "JAUNIEŠU VIRZĪBA"

nHOPEN
LABDARĪBAS VEIKALS

jauniešu
virzība

